

خرسی و صبر و انتظار

کارما ویلسون • جین چپمن • شاعر: مریم اسلامی • مترجم: فیروزه کاتب

صبحه و خورشید می تابه
راه می ره خرسی تو بیشه
آه می کشه، نق می زنه
می گه: «چرا شب نمی شه؟»

«صدتا روزه منتظرم
که امشب از راه برسه

دلم می خواد همین الان

شب بشه و ماه برسه.»

آه می‌کشه: «خسته شدم!
چه سخته منتظر شدن
شب ما یه جشن خوب داریم
همین جاتوی غار من

وای که چه سخته انتظار
من ندارم صبرو قرار...»

راسو و موش و موشِ کور
باعجله می آن به غار
خوراکی آوردن اونا
فوری می شن مشغول کار

موشی می‌گه: «شروع کنید

تا پیزیم سوپ و ژله

یک هویج درست کنیم

با دقت و با حوصله.»